

DEBRECZEN NAGY-VÁBADI

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmú közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre	4 frt.
Félévre	2 „
Évnyegyedre	1 „
Egyes példány	10 kr.

Hirdetések jutányos árért közlötnek, külön mindannyiszor 30 kr bélyegdíj mellett. Szerkesztői iroda Debreczenben: Nagyuj-utca 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuricsán Péter fűszerkereskedésben.

A nyilttérben magán és pártérdekű czikkeket ölesé árért elfogadunk.

Határtalan lesz szerelmed.

Tudod-e, hogy mit fogadtál
És mit esküdtél te nekem?
Szent esküvel azt fogadtad,
Oh én arra jól emlékszem:
Hogy, mint a menybólt felelted,
Határtalan lesz szerelmed.

Boldog, nagyon boldog voltam,
Boldogabb az angyaloknál;
Nem a földön, mennyben álltam,
Mídon nekem így susogtál:
Hogy, mint a menybólt felelted,
Határtalan lesz szerelmed.

Boldogtalan vagyok mostan,
Mindennél boldogtalanabb;
Mert megcsaltál ... bár még most is
Fülemben zúgnak a szavak:
Hogy, mint a menybólt felelted,
Határtalan lesz szerelmed.

Mást csókolsz most, hűtelen lány!
Mást ölel át most két kezed;
S mit egykor nekem rebegettél,
Oh azt most másnak rebegettél:
Hogy, mint a menybólt felelted,
Határtalan lesz szerelmed.

Városey Mihály.

Senkisé megkerülheti el fátumát.

(Folytatás.)

... Az a ház, uram! folytatá egy királyi-tanácsos özvegye, kinek rangja, vagyona, szerelme, mind méltó tudna lenni egy oly férfihoz, kit ön gyámtyjának nevez. Remélem ön szerelemmel házasodott, s hogy neje szereti önt.

— Az elsőre nézve úgy tudom, hogy igen, a másodikra nézve pedig úgy gondolnám, hogy tán szinte igen.

... Hogyan?! s ezt csak úgy gondolná ön?

— Asszonyom! megvallva az igazat én boldogtalan házas vagyok, első szeretőm megcsalt, mert férjhez ment

máshoz; másik is megcsalt, ez meg más, a harmadik meg másokat szeretett, a negyedik szinte megcsalt, mert hozzám jött nőül, s ez senkit tehát engem sem szeret.

... No az ön neje igazán tűzrelvő egy teremtes lehet, önt nem szeretni, önt?!. — A hízelkedés sem kenyerem, sem hölgyi méltóságomhoz nem illő, s mégis ki merem mondani világ előtt, hogy egy ilyen férfit nem szeretni, mint ön, valóságos férfifelség-sértés.

— Nagysád! igen le vagyok kötelezve e nagybecsű engem megdicsőítő nyilatkozata által. Egyszersmind ha idáig megőrzött szomoru titkom Nagysád előtt fel lön fedezve, ne álljunk meg a fél úton, s kérdem Nagyságodat, mit tevő lenne helyzetemben?.

... Ah! uram! az igen egyszerű, egész törvényesen elválni tőle. Hiszen nincs a világon nagyobb kín, mint oly nővel együtt élni, mint feleséggel, ki a férjét nem szereti.

— Igen, de én szeretem őt asszonyom! a bolondulásig.

... Azért még is el kell válnia tőle, hisz az valóságos hóbort, hogy ön imádni, szeretni tud valakit, anélkül, hogy viszon szeretetessék.

— Szabadjon egy kérdést tennem.

... Egész szabadon uram! az ön sorsa engem mélyen érdekel, ez és semmi más az oka annak, hogy az ön elválását, — nevezük panaszunk, egész odaadással halgatom. S pedig annálisimább, mert én életemben először hallok ily vad-eseget, mint az önéké, hogy t. i. egy ily bájos, — no ne szabadkozzék, én sohasem szoktam hízelkedni, nem kenyerem, s remélem osztani fogja önézetem jogosultságát elismerni arra nézve, hogy a mi a hízelkedést illeti, azt én várhassam a férfaktól, ne ök azt én tőlem.

— Ah asszonyom! önnek nem hízelkedni, de szépp valóságokat mondani lehet. — (Mernék fogadni de sokban, hogy ennek a vén dámának 30 esztendő óta ily kötözni való gorbombaságot ki sem mert megmondani)

... Köszönöm uram! ha ön szívél-

nek teljes meggyőződéséből mondta e szavakat, igen önézetessé tesz általa, s nem tagadom: hogy jól ne esnék, mert van három hónapja, mióta a férfiak megunt, de az ön ajakirul kedvesen zengő bókját szinte szomjuhozni érzem. — Lássá! járnak ide az én kastélyomba, mondhatnám seregei az udvarlóknak, — képzheti ön, miszerint nem lányom kedvéért, mit? hisz még egészen gyermek, ki csak az imént lépett ki a nevelőből, a gyermek fejecskéjét pedig semmi sem rontaná jobban, mint a feléje lövellő udvarlás mézszavai; nos ezt ök tudják, s így udvarlásuk igen természetesen engem illet.

(Bárcsak valami borbély féle vetődnek ide rögtön eret vágatnék e vén asszonyon.)

... Azt hiszi azonban ön, hogy én halgatok rájuk? ah! dehogyan. Senki sem ismeri fel tapintatosabb, a férfi szerelmének sugárait, mint egy érzelmes hölgy kelő-félen levő szerelmének ibolyáscskája. De mit is halgatnék én ö reájuk? Például, elsőben is Priszilakovits penzionátus kapitányt nézzük; mit tart ön oly férfiról, ki akkor csókolgatja kezemet, ha minél jobb boraimból kínálgatom. Mi ez? a szív felbuzdulása? ah! dehogyan. — Tán a fő további időre számító kalkulusa? Lehet. Vagy tán épen a gyomor kielégítést jelző kvientánziája? Még valószínűbb. — Vagy tán Vatkás ez szolgabíró tekintsük meg. No ez is olyanféle kiadás, mint Priszilakovits, azzal a különbséggel, hogy ez ételeimet egy rozomár falánk-ságával eszi, s csókolgatja kezeimet azon lehető indokokból, mert — mint mondja is, — azon mindig megérzi, hogy mit főztem, túrós-haluskát-e, vagy töltött káposztát.

Azonban ön egy kérdést akart hozzám intézni, s még e percig mit sem szólt. Tehát... hol is hagytnk el? Igen; az volt utolsó szóm, hogy önnek el kell válni a nejétől ki, önt nem szeret.

— Tehát most szabadjon egy őszinte kérdést intéznem.

... Egész szabadon uram! én ki-

mondhatlan nagy becsülője vagyok a nyílt színté szónak. — Természetesen annak, mely a gorombaság keretén kívül esik. — Mert hiszen mit is kell tartanunk az oly őszinteségről, ahol valaki a szemünkbe csapna valami kefére a helyett, hogy azzal lassan érintené arcunkat. A gorombaság és őszinteséggel való elbánás pedig ép ily kefe, lassan érintsünk vele valakit, ne pedig oda dobva. Lássá! ismerem két embert, kik házukhoz járnak, az egyik Posgás Adeodát. No ez mintaképe a parasztságnak. A multkor, ép asztalonál történt — a levest valahogy eltalálták sózni: Nagyságos asszony! — szolt egyszer Posgás, — kerestem a sótartót — az asztalon s nem ott, hanem a levekben találtam meg. Képzheti, majdnem a guta ütött meg Igen neveletlen ember; de nem is csoda, az apja csak valami szakács volt, bizonyos kopott, azonban kapaszkodással telt inyencz úri embernél, ki nek Saint Germain szerint első ideálja volt a szakács e földön. — No mert lássa ön! Én az oly őszinte egyenes embert szerethetem, ki gorombasággal nélkül tud az lenni; például, egy finom művelt férfi egy hölgygel szemben csak így fejezheti ki magát: asszonyom! ön szép, kellemes, szeretetre méltó. No! ez már lássa ön egyenesen és őszintén van mondva anélkül, hogy ebben egy mákszemnyi gorombaság volna. De ha egy paraszt nevelésű ember ez t hasonló körülmények közt így mondaná el: ténsasszony! ön arczával nem sok hódítást fog tohetni, mert az kerek, mint egy leopárd, szeméi kifejezés nélküliek, hidegek, mint valami miniszteri leirat. — No! lássa ön, ez már teljes és félreismerhetlen gorombaság. Ki bolond szerethetné tehát ezt? — De hát hol is hagytuk el már megint? — igen! ön akart intézni hozzám egy őszinte kérdést. No csak ki vele hát! . . .

— Tehát azt kérdelem Nagysád! . . . Bocsánatot! hogy közbeszólók, régi házasság? — Bah! minő ügyetlen kérdés!; azt kérdezni öntől régi házasság-e? holott alig hiszem, hogy több volna ön 30 évesnél.

. . . 30 éves vagyok asszonyom!
— 30 éves! No lássa pedig, igazomra mondom 40-et akartam mondani. De én úgy kerülöm a gorombaságot amennyire belátom. . . Most azonban igazán nem szólók bele beszédibe, míg azt el nem végzi.

. . . Azt mondja tehát Nagysád! hogy lehet valakit szeretni, ? ki bennünket ki nem állhat.

— Igen igen! százszor is ezt fogom kérdeni, hisz az valóságos téboly: szeretni viszonz-szeretést nélkülül.

. . . De hát kérem! szereti Nagysád a kávét?

— Minő kérdés?! persze hogy szeretem.

. . . Hát azt tudja-e Nagysád, hogy a kávé, viszont-szereti-e önt?

— Mi gondom nekem arra, elég az ahhoz, hogy én szeretem s napjában ötször iszom.

. . . Tehát ezek szerint a feleségem szeretése se téboly. Elég-az hozzá, hogy én szeretem.

— Ah! kérem, de a feleség és kávé közt csak ez utóbbi szeretessék?!

(Folyt. következik.)

Ejnye ejnye!

Bálban voltam, kicsipve jól;
Várom a tánczosom várom
Ez is, az is nézeget rám;
No már okvetlen lesz párom. . .
Végre jó egy borzas urfi
— Hujja sütte ahogy dukál —
Fraklja szárnya, lejtés közben
Izeg-mozogva kalimpál:
Karom szép, telt csókra hívó,
— Nem sovány hanem gömbölyű —
Néz is rám a borzas, de néz
Mint a galambra az ölyű.
Nos! im, oda lehet egyszer. . .
Meghajtja magát de szépen,
Imádot nagysád! lehet-e
Kezébe szerencsém nékem?
S én átnyujtva a kért kezét
— Láttál volna két bődögöt,
Kinek szíve egymás keblén
Oly szépen összedobogott! —
A kezemet szorongatta
A menny egész üdve járt át,
— De már nem soká viselem
Ézt az istenverte pártát.
Tette a szépet de szörnyen
Mondá nem ismer több angyalt
Szeret, imád. Láttam anyám
Mindentalan félénk sandalt.
Kérdé: jöhet-e engemet
Látogatni? én pirultam,
De szónéklül tánczközbén a
Valló keblére borultam.

Mama, mama, drága mama!
. . . No mi baj no! legyen eszed. . .
Nézd csak! az a gyönyör szép ifju
Meg kérte a két kezemet.
Eregy bolond! ne higj neki
Ne légy könnyen hívó, félszeg,
Hol a szemed hogy nem látod?
Hogy borzosod csupa részeg.

== + +

A hazai védegyelet.

Miután a fölszínre került védegyelet eszméje, melyet H a l a s z József ur „SZÓZAT“-ában először pendített meg, mint a vízbe-dobott kő nagyobb és nagyobb kört képzett maga körül, annyira, hogy a budapesti nőképző-egylet május 14-diki közgyűlésén az országgósá tétetni elhatározatotott: egy végülük, hogy lapunk t. közönségének kedves szolgálatot teendünk az által, ha a megvalósulandó védegyelet első kiindulási pontját a „SZÓZAT“-ot ezennel megismer-tetjük.

„S z ó z a t”

Biharvármegye s Nagyvárad város polgáraihoz.

Polgárok!

A haza szent szerelme által ihletett ajkakkal szólok hozzátok; legyetek türellemmel, s hallgassatok meg.

A haza veszélyben van, oly veszélyben, mint még nem volt soha.

Beteg, igen beteg e drága hon, „hol élünk halunk kell”, mint nagy költőnk zengé.

Van-e közöttetek, ki kérdehetné: hogy mi a hazánk betegsége? s ha van, ime rá a felelet: a vérszegénység, vagyis a pénz reudkívüli megapadása! Mert azt tán mondanom is felesleges, hogy a mely szolgálatot tézsen az állati testben a vér, ugyanazon szolgálatot teszi a pénz az államok testében, s tulajdósan elfogyván ezen életető erő, állat, s állam egyiránt megszűnik élni; s a magyar állam ezen átkos sorsnak néz elcibe, ha fiai netán egykedvűleg néznek a beteg anya kínos vergődését, s megvonnák tőle a segítségét, míg még nem késő!

Nem kétl-m, hogy igen sokan vannak közöttetek, kikhez intézom jelen segítségére fölhívó szózatomat, kik előtt magyarázom fölsőleg, hogy honnan eredt hazánk válságos állapota? de mert még sokkal többen lehetnek, kik annak okaival nincsenek tisztában s fölvilágosítást óhajtanak e részben, ám teljesüljöm óhajuk s elmondom a valót leplezetlenül; habár meglepné is őket az, hogy ha a haza veszős helyzetét részben Ausztriára hárított; a véss másik oka a haza saját fiaiban keresendő.

Hogyan? kérditek? Hát mi magunk is okai volnánk?

Megfejtjem mind két állításomat, s ha megfejtésemet türellemmel meghallgatjátok, s bennetek igazságérzet van, bűnbánólag kobletekre téve kezeiteket, be kell ismeretek, hogy igazat mondték.

De kezdjük először is Ausztriával.

Az 1867-ik évig már negyedfél század folyt le, melyen keresztül kapzsik ellenségünk Ausztria, a kicsike herczegség Magyarországhoz mérve, megélhetése eszközeül névűn ki magának Magyarországot, mint a moh a fát fosztogatója életnedveitől: ép úgy fátvogatta ő is drága hazánk életfáját! S ha a fa ama piczinke élődi növény hatása alatt elcsenevészediks végre kivész, hogy Ausztria is azon van, hogy vesztét okozza Magyarországnak, ha fiai gyóvák, vagy közönyösek megmenteni őt: napnál világosabban föltüntetik a bécsi tárgyalások, melyeknél annyira kimutatá foga fehérét arra nézve, hogy az egyszer hatalmába kerített zsákmányt egyáltalában nincs kedve fogai közül kibocsátatni.

Pedig mikor a jelen közjogi alku létrehozásánál, Ausztria roppant adóságai egy részének átvállalása árán, sikerült megnyerni a parlamentáris kormányzatot, és a magyar miniszteriumot,

nemde azt kürtölte gróf Andrássy nagy garral: „megnyertünk mindent.“

Nyolcz év mult el, mióta Magyarország némi alkotmányosságot élvez, s most előttünk áll a szomorú való, hogy mit sem nyertünk vele, mert ha egyfelől Ausztria nem vette le rólunk kezét, másfelől saját kormányunk is oly sulyos kezekkel nehezedett a századokon keresztüli idegen nyomás által elgyengült nemzetestre, hogy a minden erejéből kivett nemzet, **aligha fog élni még pár évig, ha az ország minden tagja nem egyesül azon gondolatban: „Élnünk kell.“** De hogy éljünk, nem lehet ám üszedgünk kezünket, hanem arra kell egyesült erővel közreműködnünk, hogy elhárítsuk a féltett haza feje fölött hajszálon függő Damokles kardot.

De kérditek talán t. polgártársaim, hogy hát: hogy hal meg a haza? — hát oly közel volna halála? — mi okozhatja halálát? — s mi által volna a beteg haza élete megmenthető?

Mindezek megfajtását föl fogjátok találni előadásom folyamán.

Mikor a magyar miniszterium megalakult, mindjárt meg lett téve az első lépés azon kárhozatos úton, mely az országot az elbukás felé vezeté.

Rá se gondolt, hogy az Ausztriától magára viállalt milliók kamatai, — a közös kiadások a 3. közös miniszteriumra, — nagy és kissébb rangú követekekre, consulokra, — a roppant közös hadseregre, melyhez számítható a tűzérsgé nélkül mit sem érő magyar honvédségre tenni kellett kiadás is, — bárha az előbb említettek a quota szerint történések is, — oly nehéz teher az Ausztria által elszegényített országra, hogy azokmellett a legszigorubb gazdálkodás lett volna követendő.

De követte-e? Nem; sőt ellenkezőleg oly nagyurat játszatott, ezen a gazdaságtól oly igen távol álló országgal, mintha itt a leguagyobb pénzösség volna! Mert nemde azon ballépéssel kezdte-e meg fényüzését, hogy oly gazdagon szerelte föl a különböző tárczák miniszteriumait személyekben, mely ha megengedhető lett volna is Angliában, de nem ám e pénztelen Magyarországgal. Oda nézett csak, hogy pártfogoltjainak legyen egy egy zsíros koney, vagy legalább egy egy biztos kenyérdarab kezeikben, csaknem sine curaval pár órai napi foglalkozásra köteleztetvén azok csak.

A gazdagabb külföld meggondolatlan utánzásából, — mert hiszen utánozni minden esetre könnyebb volt, mint valami eredeti eszmén törni fejünk, — ha átplántálták a magyar talajban sikerrel nem tenyészhető törvényeket, így tevének a különböző hivatalokkal is, s csakhamar előzőnli Magyarországot a burocratikuss hivatoloknak egy nagy serege.

Behálózták Magyarországot vasúttal oly annyira, mintha Magyarország a legvirágzóbb földművelés, ipar és kereskedésnek örvendene! De ezt is

roppant kárával az országnak, mert a főbb vonalok Ausztria érdekét mozdítják elő, a mellék és kurtább vasutak pedig, — melyeket a hirlapirodalom családi vasutaknak nevezett el, — s csak a kormányférfiak vagy hozzájuk közelállók kényelmére, vagy birtokaik nagyobb bece emelésére építettek, és így mit sem jövedelmeznek, a jövedelem hiányt, az átvállalt jövedelem biztosítási kötelezettségénél fogva az ország népe véres verítékéből egybegyűlt állampénztár kénytelen viselni 20 millió forinttal stb.

Ezekből az származott, hogy a kül és belkiadásokat, nem fődözhetette a közadókól keletkezett állampénztár, mert az azokhoz járulni kellő államjövendelmeket ha fölemészte a kezelés, a roppant államjóságoknál is, miszerint azok alig hoztak be valamit a multban, utóbb is megmaradt a csekély jövedelmesség! Sőt azon csekélység is, melynek belőlük az állampénztárba bekellett volna folyni, kedvezésből-e vagy hanyag mulasztásból, még most is kint van a a bérlőknél 9 — 10 millió forintban!

Hát az nem szörnyűség-e, hogy a temesvári és naszódvidéki roppant erdőségek, melyeknek csak a fái milliók értékét képviselték, alig pár százezer forintért idegenítettek el, sőt az utóbb említett még 20 évig terjedő részlet-fizetéssel is! — és még is hajuk szála sem görbítettet meg az abból eredt országos botrányt előidézett minisztereknek!

Ily pogányul pazar gazdálkodás mellett, a kormány, hogy teljesíthesse az ország kiadásait: egyfelől az adók emelésére, mely évenként felyebb és felyebb emeltetett, úgy annyira, hogy most már elviselhetetlen, — másfelől a kölcsönzésekre vetette szemét; de mert a pazar kormányzat tönkre tette az ország hitelét, a kölcsönzés is oly iszonyú károsodásával történt az országnak, hogy 328 millió kölcsönnél 86 millió vesztett el.

Kell-e többel illusztrálnom Magyarországot 8 év ótai kormánya hibáit, sőt bűneit! melyek miatt Magyarország most már mint haldokló nyűg, s a lét és nem lét kínos percei között teng?

És midőn az országhelyzet ezen rettenetes voltát ily egyes vonásokban rajzolám előtettek polgárok! vajjon nem támadt-e bennetek kárhóztató ítélet azok ellen, kik annyira a végenyészethez vezették drága hazánkat?! s ha vétkesek ők, vajjon nem vagytok-e ti vétkesek szintén, mert nektek is megvan erkölcsi kötelezettségűtok magatok s családotok irányában; s felelősséggel tartoztok azoknak is, kiket az életre hivatatok, kiket a bizonytalan sorsnak engedni át nem szabadna.

Hát ti vajjon nagyobb bölcsesség, nagyobb körültekintéssel vezettétek-e ügyeiteket, mint minisztereink tévék?

Számot vetettétek-e magatokkal a fölött, hogy mit vesztek be, hogy ahoz képest költséztétek, mint jövedelmeitek engedi: de sőt addig sem, hogy öreg

nappjaitokra, vagy ha másképen keresetképtelennékké lettek, tudjatok mihez nyulni?

Vajjon százotok között van-e egykettő, ki mert előrenézéssel intézte ügyeit, adóssága nem volna? mely csak akkor menthető, ha nagyobb jövedelem kuforrása, mint azon kamat, melyet érette fizetni kell.

Van-e közöttetek, kinek háza, földje, szállója a telekkönyvben tisztán állana adósságtól?

Van-e közöttetek, kinek nappali s éjeli nyugalmát ne háborítaná a rövid lejáratu váltók?

De hányan vannak oly szerencsétlenek is, kik mert könnyelműbbek voltak, mintsem hogy még a nagy uszora mellett nyerhető kölcsönt legalább kikerülték volna, az csak hamar vést hozott nyakukra; s megfosztatva ingó és ingatlan javaiktól, most nyakukba akaszthatják a koldustarisznyát.

A gazdag főuraktól kezdve, a középosztálynak, iparosok sorain keresztül a falusi földművesekig, hányan és mennyien lettek így áldozatai könnyelműségüknek, mert hiányozván náluk a takarékosági hajlam, megcsinálták az első adósságot, mely nőttön nőtt, ép úgy, mint mikor az alpeseken gurlni kezd egy ökölnyi hó, mely futása közben oly görgetegű növekszik, hogy tömegével örökre eltemeti az utjában eső állatot, embert, de sőt egész falut is!

A kik már elbuktak, s bukásukkal vagyonaikban a takarékos és okosan számonító élelmes idegenek fészkeltek be magukat, — mely utóbbiak különösen a főurak jószágaira leselkednek, — s kik így elveszték maguknak s elvesztette a hazának, az ilyenekre nincs többé fültámadás! — pedig mily nagy az ilyenek száma már csak eddig is!

Előttem áll egy szomorú statisztikai kimutatás. A Budapesti közlöny szerint az 1875-dik évi június hóra a vidéken 1352, a fővárosban 48 bírói árverés lett hirdetve: mely mennyiség összeadva 1400-at tézsen. Ha nem növekedett volna is ezen szám a következő hónapokban, és így csak az elmondott szám arányában számítjuk is az árverés alá kerültek számát, 12 hónapra nem kevesebb, mint 15,800 árverés esik. Nemde borzasztó számát mutatja ez Magyarország polgárai tönkrejutásának, melyik hat magára az országra is!?

S ha így Magyarország 6s lakosai kezeiből kihullanak apáik örökségei s azokat idegen haza pénzes emberei szeedik össze, s ha majd a tönk szélén levő állam terjedelmes javait gazdag tözsérek teszik magukévá, s benépesítik a téres pusztákat a tulnépes német birodalomból, mely lesve lesi az alkalmat, hogy mint a méh rajokat bocsásson magából: — vajjon ha ez az idő bekövetkezik, mely nincs távol, ha nem eszmélkedünk és elejét nem vesszük a bajnak: vajjon lehet-e akkor Magyarországról mint államról csak beszélni?! s az elszegényült nép, melynek el-

szegényülésében, ha része van Ausztriának, saját 1867 óta kormányunknak, de **legtöbb része van magának a népnek**, — mert ne leplezzük hibánkat, a magyar nem szorgalmas,*) takarékoság nélküli, fényűző, s kényelem kedvellő még a csekély vagyon mellett is, — pedig a fényűzés és csekély vagyon nem fér össze, ha mondok, szegény magyar népünk még szegényebbé, sőt egészen koldussá válik a hazánkbeli élelmesb, szorgalmasb, és takarékosabb népfajok közepette; vajjon nem megszűntünk-e már akkor, mint nemzet, élni.

Válóban az észak-amerikai indiánok sorának nézünk eleibe, kiket ősi fészkeikből kiszorítottak az aulokok s németek, kik mint méhraj lepték el a nagyterjedelmű dús földrészt, kik ha kimentek oda Európából, mindannyian szegényen: rövid időn százezrek váltak közöttük milliomosokká.

A lengyelek, ha elbuktak, tisztelben tartja főm nevüket a történelem, mert három nagyhatalom szövetségét megbuktatásukra, s nem gyáván buktak el. Magyarország, ha elbukik, azt fogja róla a történéz följegyezni: megérdemelte sorsát, mert gyáva volt annyira, hogy képes volt megbuktatni az ausztriai hercegség, mely területileg alig tizedrésznyi, mint Magyarország, míg főnállott.

Szomorú képeit festettem ugy-e polgártársaim, közelmultunk és jelenünknek, de nemde legszomorubb jövőnk képe?

A multat megmásítani, még az isteni mindenhatóság sem volna képes, de a jövő még kezünkben van, s fölünk függ, hogy ugy ne alakuljon, mint festém, bárha enyészettünkre nézve nagyon-nagyon közel van a 12-ik óra.

Csak egyesülnünk kell a hangszozgalom, takarékoság és kitarásban, — legalább a jobb idők beálltáig, mert most még a természet is ellenünk esküdtött számtalan csapásaival, — s minden jól fog menni.

El fog enyészni az egyes polgárok szegénysége, az összes egyesek jobblete által meg fog szűnni az országos deficit, s utóbb majd förlésztheti az állam adósságait, s végre meg fogja koronázni kitarásunkat kedves hazánk fölvirágzása s beteljesedik Szechényi jóslata: „MAGYARORSZÁG nem volt, de lesz.“

Buzdítson bennünket Franciaország nagyszerű példája. Mikor a porosz, hadi költségek fejében 5 milliárdig megsarcolta, s magának is irtózatot költséget okozott a hadviselés, azt hitte a világ, hogy annyira tönkre ment az ország, s annyira elszegényült az

ellenség által kipusztított nép, hogy kétségbe vonta a világ, hogy föl fog-e valaha vergődni, hogy nagy hatalmaság legyen, — s kiheverí-e egy század alatt összehúzását? És most bámulattal van eltelve Európa, hogy virágzóbb mint volt valaha, mert irtózatot vesztesége oda mozdítá, hogy a legnagyobb takarékoságot kövesse egyfelől, másfelől, hogy minél inkább fokozza tevékenységét, munkás szorgalmát.

Ha Magyarország nem csupán annyit nyert volna is meg, mint a mennyit Tisza Kálmán megnyerni részére óhajtott; hanem a nélkül, hogy kérdezte volna az ellenséges osztrákoktól, hogy szabad-e? fölállította volna az önálló bankot és önálló vámterületet, azok még nem hegesztették volna be Magyarországnak számtalan sebeit, legfeljebb annyit eredményeztek volna, hogy egy kissé élénkült volna a pénzforgalom, s a mostani nagy adó föntartása mellett hamarabb helyreállott volna a bevétel és kiadás egyensulya, s hamarabb elenyészett volna azon deficit, mely most nőttem nő mindaddig, míg végre az ország megbukik. A népzrezri vagyonai elárverezését jelentő dobergség sem igen szűnhetett volna kevésbé.

De ha milliók akarják, meg lesz törve Ausztriának felettünk, magyarok fölött, gyakorolt pénzügyi hatalma, s visszatérhet a jóllét, még azon családok körébe is, honnan az elköltözött.

Remélem, tisztelt polgártársaim, hogy már az eddig általam előadottakból kivehették, hogy én az enyészettől menekülésünk eszközüül azt tekintem, ha Magyarország népe, a munkás szorgalom és a keresendők megtakarítása erényében egyesül. Melyhez még azt adom, hogy minden habozás nélkül le kell mondanunk arról, hogy Ausztriának még az esetelt szegény állapotunkban is gyarmata legyünk, mely az által történik, hogy évenként holmi haszontalan ringyronyogókat, minden belbecs nélküli csecsebecsékért s fényűzési czikkekért, 60, 70, 80 millió forintot kilökünk.

A czifra nyomoruságból, mely mellett érkölecsink is megromoltak, térjünk vissza a nyugalmas, boldog egyszerűségre. Addig míg honiparunk fölvirágozhatik, mi férfiak érjük be a pukovai, gácsi, vagy a vasvármegyei posztó szövőék által készített posztóval, az itthon készülőthető szűr, guba, bunda, slyka, kalap és csizmával; a nők a maguk fonta, szötte vászonnal, melynek festéséhez sem hiányoznak a festők hazánkban, de van nevezetes karton-gyár is Budán, de lehet selyem-gyárunk is, ha fölkaroljuk a selyem-gubóék előállítását, melyből felső Olaszország milliókat vesz be. No, de ugy-e, tanyu a magyar!

A kiben tehát hazafi érzelme van, aki mentesíteni akarja hazáját, sőt saját hazát a pénzhányó okozta zavaroktól, a megindítandó íveken kötelezze magát, hogy az 1877-ik évi uj éven tul, — kivéve gyarmat áru-

kat — semmi olyat nem vásárol, melyről nem bizonyos, hogy hazai-e, ki megzszeági, tekintessék rosz hazafinak.

A kikben a hazafiság egy kissé hőbben lángol, vegyen egy-egy iv papírt kezébe, szerezzen aláírókat, s az aláírt íveket szolgáltatassék be városokon a polgármesternek, falukon a bíró, vagy pappak, vagy a ki a fölvetett eszme mellett lelkesül, ugy ezek, mint az aláírók különösen ellenörizvén egymást, ha vajjon nem szegik-e meg kötelezetésüket.

Igy felállítva a védsorompó, kinek-kinek saját küszöbe előtt széles Magyarország minden esetre több hasznót idézend elő, mintha az az ország határán állítatnék föl, mely mellett be voluának hozhatók az ausztriai áruk.

Polgárok! Ausztria makacssága, miszerint ő azon van, hogy vérünket, melyet már századok óta szívogat, az utolsó cseppig kiszívja, hogy meghízott állapotát tovább is föntartsa, clothallal küzdésre hívott fel bennünket.

Két kérdés áll előttünk, megadjuk-e mahunkat, hogy a történelem, mint megvetésre méltó, gyáva népről emlékezzen meg rólunk, megfojtani engedvén magunkat a kitarító ellenségtől? vagy fölvegyük a daczosan elbűnk vetett kesztyűt a vérméltúli harcra, kiki saját küszöbe előtt állítván fel a sorompót a véget, hogy a jóllétünket előlő ausztriai portéka azon koresztül ne jöhessen?

Van-e magyar, van-e hazafi, ki az első kérdésre a magunk megadása mellett nyilatkoznék? Én azt hiszem, hogy nincs.

Itagadjon hát Biharvámegeye és Nagyvárad polgársága vezéri multjához hiven zászlót; lobogtassa fennen büszkén, s hangoztassa széles Magyarországon „in hoc signo vinces“, utámmunk hát hazafiak, a ki elmarad, poltron gyáva s legyon átkozott földön és mennyben egyiránt.

HALÁSZ JÓZSEF.

KORALLOK.

(Börnc után szabadon.)

Jó és rosz ember közt csak annyi a különbség, mint a víz és jég között. A legsvárabb önzés sem más, mint megfagyott könyörület; s a leggyöndöcsébb részvét is csak kiengedett önzéretet. Az, hogy valaki az északi sark vagy a délv alatt születtek, más szóval, hogy tél uralkodik a szívében vagy forró nyár: sem érdeme, sem hibája. — Csak a nagy szívek nem fagnak be soha, ép ugy mint a világenger, mert ezek mindig zajlásban vannak; s ép azért általuk szerettetni veszélyesebb, mint a kicsinyektől gyűlöttetni. Nagy szíveknek nagy erényei vannak, és nagy bünei lehetnek.

*) Hogy a magyar földművesnek mennyire nem sajátján a szorgalom és munkásság kell-e más példára bivatolnom, mint a gróf Károly ak által Szatmármegyébe behívott s megtelepített svábokra. Elho ult telkém, látva, hogy midőn mindvégig köcsög egy-egy kis városnak tünik föl gyönyörű házával, hol a szegénységnek semmi nyoma: a magyar nép nek pedig körülöttük viskókban lakik, a szegénységet látatva, mert a jó példán nem okul.

Az okosság a szerencsétlenség villámvezetője; leveheti azt ártalom nélkül az ember szívére, de egészen elhátrítani róla nem képes.

* * *

Korlátozott tehetségű emberek azok a kevés eszmét, mely felfogásuk szűk keretébe jut, rendszeren igen tisztán szokták felfogni, mi aztán lelkiteljeségük becsülésében gyakran zavarba hoz bennünket. Látnunk, hallunk gyakran politikába, kormányzati, köz- és országos gazdasági stb. dolgokba, illetőleg ezeknek csak némelyik részébe, közhelyen oly okosan beleszólani, csizmadiákat, vargákat stb., hogy az ember szinte megbökkenne, ha nem tudná, hogy úgy vannak ők mesterségükön kívül álló talentumaikkal, mint a koldus kirajzárjaival, ismeri, tudja ezek köriratát, évszámát is, míg ki nek sok a pénze, az ezeket teljességgel nem bogarászza. Innen aztán az ügyetlenek által megbámult ama precízió, mely megbámulás által szokás aztán őket elszélesíteni, s ama önhittségre jogosítani, hogy az övék az ész, az uraké csak a tudomány.

* * *

A goromba embereknek indusi-barom bőruk van, miről a golyó eltoppulva hull vissza. Innen a bizouység, minélfogva sans géne gorombáskodhatnak.

* * *

A gyűlölséget gazembernek könnyű, a szerelmet becsületes embernek nehéz, mindkettőnek pedig a közönyösséget legnezebb eltitkolni.

* * *

Némely ember olyan mint a zenélő óra. Egy kis másféle politikai körülmény, opportunitás, vagyis nyoma s rá azonnal más nótát czinczog.

KÉT BELEPILLANTOTT LEVÉL.

Kívül: Szoboszlón ápillis I. Adason kezibe tsipkés Isvának bíres Szalonta melet a tanyán, a posta hoza viszsza a retzeftizét szeredán, maj várom az utzajtóba.

Belül: Ni Isván!

Pedig mikor it vót utójjára aszt ígérté maga Isván, hogy maj dígy meg amúgy, Bezeg mektartota a szavát, mint a rekket ember. Ides anyám is unos untalan tsak aszt kérdi hogy, hogy s mint? Tán aszt gondolja maga Isván, hogy én holon vagyok, a biz azides apja magának. Aszondom, hogy ne soká izéljik maga én velem. Kutyrát tedje bolondá, írjik minélelőbb, nem muszáj ott sokat írni, elig lesz anyit hogy ekkor s ekkor eskügyünk meg Erzsi. It kiüldöm a pánilkát is ni, tedjoda ahovakarja. Héj be megmonta eszt ides, Erzsi! ne higy te a leginnek mer hamis anuak a tsontya is. s ehnu meg is vert a zisten. Ó mert hőtigg szánom bánom az tselekedetemet az istenyila tisse meg magát isván.

Ezzel maradok hőtigg tisztelője:
KÓPTZÓS ERSÉBET.

Két hét mulva:

Hajja ni Isván!

A mej egy forin tokat küdött maga nekem el hoszta tsakugyan a posta, d a levélbe nevtót semi se irva, tsak az a kopasz forint. Nem úgy van az isván! maga aszt gondolja hogy elig lesz ez arra a sorra akibe most vagyok, hát a dárius kintsvél el ütjük eszt a dógot, — küdhet maga nekem 5 forintot is még se lesz rendbe aval ez a tselekedet. Aszonta maga nekem ilő emberek előtt hogy elvesz. Aszondom isván! ne komédijázzik maga én velem mer üdvégy kezibe adom, attul pedig úgy megkeseredik a szája íze hogy hőtigg hápoghat utána. Nízze meg az ember! a rongyos még ojan jány nem kel neki mint a mijen én vagyok. Tán aszt várja hogy gróf kisaszony megy magáho. Dehogynem! mingyá. — Írjik mingyá mert különben utána megy a hoszú-levél.

Ezzel maradok hőtigg tisztelője
ERSŐK.

u. i. legalább hátkügyik még vagy 2 forintot.

GARANTIROZATLAN HIREK.

* Egy bécsi koreszmáros, annak a vitéz sör-fogyasztónak, ki nála 12 pohár sört egy ülőhelyében megiszik, két saláta hasu bankot ígér. Ez koreszmáros politika. — Azon híres város kormánya pedig, ki a magyart torkig tölti keserűséggel, ezért mégis ó várja a dús engedelylezést aláírat. Ez meg miniszteri politika.

* A muszka kancsuka felkonkorodott haragjában amiatt, hogy őt a közelebbi suhogtatásalkalmával Anglia respektálni elmulasztotta.

* A pesti dunaparton két kofa összeszólalkozván, a fiatal az öreget „Presse”-nek, az pedig emezt „Neue Freie Presse”-nek szidalmazta. Feljelentett panasz folytán a rendőrhatalóság erős tusában van a fölött, hogy melyik tette a másikat czudarabbul csuffá.

* A törvényszéki hivatalnokok közt kiosztott kinevezési dekretumok, kezdik magukat restelni ama hazug ráfogás miatt, mintha ők definitívnek volnának tekinthetők.

* Bauszner szász atyafi, Magyarországnak felügyelősége közben a hátsó patkókat elveszté. A „Herm. Zeitung” ez erkölyt megtalálván, abból a szász universitás számára „Bauszner” érdemrendjelt kovácsoltak.

* A cseremeszi, csuvaszi, karakalpagi, boskircei, trukmeneci, kergencei, kirginczi, karagencei és bakszárcei néptörzsek folyamodást intéztek a mi adósságügyi miniszterünkhöz (nevezülük nevén a gyermeknek a „Pinnanczokat névrokonuk a „Pinnancz”-hez, átengedni sziveskednek. A miniszter az engedélyre nem hajlandó. — No pedig csak hadd mennének!

* A budai várac s — hir szerint kiakar szolgálatábol lépni, amiatt

mert ő úgy tudta, hogy nem azért építik őt Pesttel szembe, hogy arra csak a száját tátsa, s dolog nélkül heverjen; s ime!

A D O M Á K.

Iskolát vizsgált a lelkész, hol a gyermekek közül többen a földön ültek, telve levén valamennyi szék.

A többi kérdés közt „az ember rendeltetése e földön” is szóba jöven, magyarázza a pap, hogy a mennyei dicsőségbe eljutás idejéig az ember vándorolni kénytelen e földön, s hogy azt elnyerhesse jámbornak, becsületesnek kell lennie.

A magyarázat után kérdi a pap az egyik földön ülő kisfiút: No Miska mi okból vagy tehát te itt e földön?

— Azsir, mert esz a kutya Csorvász Bandi a helyemre állt.

* * *

Egy barát kolostor jó konyhája mellé jó pince, abba pedig jó bor is dukál.

Nohát e tekintetben nem is panaszozt a p... i zárda, s ott történt ez az eset.

Vendég érkezett. Azt szivesen kellett fogadni. Nohát fel a javát aanak a bornak.

Asztalnál fel volt téve, egy, mintegy 5 itczés billikom, (nem a literes évadban történt, tehát maradjunk a régi elnevezésnél.)

— Miféle derék kehely az? kérdi a vendég.

Históriája van annak, felelé a quardián, valaha voltak itt olyan legények, kik azt egy szuszra kiürítették.

— Ah az lehetetlen!

Szeverus! nem kísérlén meg ennek a lehetőségét? szólit egyik konfráterhez a főnök.

— Nem bízom magamhoz, — válaszolá Szeverus.

Abban hagyták a tárgyat, s folyt a beszéd kedélyes dolgokról.

Szeverus egyszer csak kioson a szobából.

Pedig ebben az emberben volna bizodalom, ama kehelyre nézve — mond utána intve a zárdafo.

Hja! ami nem megy, csak nem megy. Kevés idő mulva im érkezik vissza Szeverus ragyogó szemekkel. Hol az a billikom? Kiiszom már.

Tele töltik neki, tessék amice!

Szeverus amice pedig kapta a billikom fogantyúját, szájjához illesztette, s le se tette addig amig abba az utolsó csepp is el nem bucsuzott a kehely oldalától.

Éljen, bravó, vivát!

De hát, hogy esik az uram? kérdé a vendég, — hogy ön az előbbi kínáláskor nem volt hajlandó megmérkőzni ez edénynyel?

Igen egyszerű dolog — felele Szeverus atya — nem bízom magamboz addig míg ezen billikom társán meg nem próbáltam a előbb odaki. Azt tehát tele töltöttem, kiittam, s úgy találtam, hogy ez itt levőnek a kiüríthetése semmi esetre sem ördögös feladat.

Még csak ekkor bámult el a vendég.

V e g y e s.

= Azon t. előfizetőinket,
— kiknek előfizetésük e hó végével lejár — tisztelettel kérjük előfizetésük megújítására. — **Előfizetési díj felévre 2 forint.**

= Debreczen körül. A székelyllyel alakítandó Hajdumegyéről szóló törvényjavaslat e hó 12-én a képviselőházban szótöbbséggel elfogadott; másnap pedig a Debreczen város tulajdonához tartozó s vele egy területű összefüggésben levő pusztáknak a város törvényhatósága alá tartozása határozattal emeltetett. — Üdvözlőjük e czélszerű és időszerű javítás terén a kormány jóindulatát.

= A városi belső legelő szétosztása végetti munkálatok minden ága mozgásban van, s reményünk van hozzá, hogy e munkát ez év őszén be is lesz fejezve.

= A Szegeden tartandó országos term. és iparkiváltásra küldendő tárgyak a magyarországi összes vasútiakon mérsékelt árszabag mellett szállíthatnak, — a kiállítás aug. 20-kán nyitattik meg és tart szept. 10-ig.

= A Debreczeni iparos ifjak „ÖNKÉPZŐ” egylete e hó 2-kán — Vasárnap — saját és beteg-segélyező pénztára javára a „NÉPKERTBEN” zártkörű táncvizsgálommal egybekötött harmadik évfordulati emlékkünnepélyt rendez. — Kezdeté d. u. 6 órákor leand. beléptidij személyenként 1 frt. — A meghívók már szétküldöttek.

= A „TISZA” biztosító társaságnak e hó 11-én tartott rendkívüli közgyűlésén 28 részvényes 526 részvényes képviselésekben jelenven meg: a közgyűlés tényleges megtartására e hó 26-ka, a rendes közgyűlés pedig jun. 27-ére lett elhalasztva és kihirdetve.

= Révész Imre szerkesztő és kiadótló megjelent és szétküldött a magyar prot. egyházi és iskolai figyelmező idei juniusi VI-dik füzeté. — Tartalma: Egy új adat a m. tud. társaság történetéhez. Szinyei Gerzontól. — A Theologiai fakultások az olasz parlament előtt. — Egyháztörténeti tárcza. Egyházi iskolai krónika. — Könyvészt. Előfizetési ár fél-évre 2 frt., egész évre 4 frt.

= Asphalt öntő Wallerstein Mátyás N. Váradról városunkban időzik és a medves falak, — járdák, kamara padozatoknak vízmentes, és fég-járatlanítása körül számos vállalatot kötött. — Ajánljuk az illető gazdaközletségnek e valóban nélkülözhetlen hasznos és czélszerű módszert, a kamarák és épületek vízhatlanítása és salétrom mentesítése tekintetéből is. — Értekezhetni e tárgyban D á n é István ur üzletében.

= A Tiszántúli ref. egyházkerületi közgyűlése júl. 1-én a tanügyi bizottság ülése jún. 30-án lesz.

= A debreczeni főiskola könyvtára 1876. jun. 1 én 25,781. sz. alatt 49,132 db. könyvet foglal magában. A diplomok — mintegy 10,000 db. nemkülönben a kéziratok ide nem számítatván.

= Határemény. A földmívelés, ipar és kereskedelemügyi miniszteriumtól vett értesítés szerint, Szörényvármegye, Berszászka és Soinicza községében kiütt keleti marhavész, az alkalmazott erélyes intézkedések folytán végkép kiirtatván; Magyarország egész területén vézmentesnek nyilvánított, mely körülményök kifolyólag, a vasutakon szállítandó kerézdő állatokra eddig általában kiterjesztett állategészségügyi rendőri vizsgálat, mai naptól fogva, csakis a szarvasmarhákra és Magyarországhatárain túl szállítandó juh-falkákra terjed ki. Debreczen, junius 10. 1876. — Debreczen város kapitányi hivatala.

A szerkesztő nyilteleve.

„A honboldogítókhöz.” Rosz is, eseten is. Inkább libabombát a kézbe, mint libát oltat.

„A kolumbácsi legyek irtására.” Szabadalmat az illető minisztertló tessék rá kérni. E szabadalom — hogy t. i. itt közöltessék, nem adatik.

„Elbujdosom messze földre.” — Sohse tegye! ha azért hogy a rózsája megcsal valakit mindenki elbujdosna, ugy a világ csupa bűnösökből, s nem állandó lakosokból állana. Egy literke könnyen elfelejteszi Julcsát, a kifejezett fájdalomtól itélve.

„Mind a két szemem könyezett.” Roppantul rendes egy dolog! A volna a viccz hacsak az egyik szemé könynezett volna.

A. R. Hogy is monda Telek: ARanka pedéglen erőlködék vala, ARanka pedéglen poéta nem vala. — Végül: azt kívánja ön hogy verse alá — főnebbik két betűt írjuk, hadd találgassa az olvasó ennek értelmét; — megpróbáljuk: Apró rovar, Alvó rigó, Alamuszi rikkancs, Ábrándos ragyás, vagy: Alagya rontó. Nem találtuk el?

„A majmok hazája.” Hogyan? s ön Borneóban vél élni?

„Czupász Miska.” x. y. Ha elesen édes rózsmá a csatába, Egy szomorú levelet küldök hazámba.

Megirom majd e levélbe te hozzád Hogy felejtöd el ezt az egy szál katonát.

Arra vagyunk kíváncsiak, hogy írja meg ön azt a rigumot aztán ha elcsik a csatában? De hisz az az ön dolga.

V. M. Jóbáratunknak, és **S. R.** urbölgönek, mindenkorra biztosított szives üdvözlötinket. A dologra nézve: hogy válogatunk a virágok közt, olvasó közönségünk izlése az oka.

Tokaj. Küldj már valamit, ha egyebet nem lehet lát egy kis csikot. Ha ezt nem lehet, akkor a mazt.

****nak.** Mikor derül már fel?

Debreczeni piaczi középár,

1876. JÚNIUS 13-kán. 1 hektoliter búza 7.33., — 1 hektoliter kétszeres 5.86., — 1 hektoliter rozs 5.78., — 1 hektoliter árpa 3.34., — 1 hektoliter zab 3.34. — 1 hektoliter tengeri 4.40., — 1 hektoliter köles 3.90., — 1 hektoliter kápolgramm szalona 66, 67, 68 frt., — 100 kilogramm háj 70, 71, 72 frt.

Felölös szerk. s laptulajdonos.

Báthory Sándor.

H I R D E T É S E K.

4675. Arverési hirdetés.

1876. Az alulirt kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Reisz Antal** részére alperes **Kvány Károlyné Tokaji Zsófiától** 90 frt. 43 kr. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a debreczeni 3596. sz. telekjegyzőkönyvben bejegyzett s 760 a. frka becsült 1168. □ 81 csigekerti szőlő a megkísérlett első árverésen el nem kelvén, az a kitűzött második határidőben folyó **1876. évi július 6-án** d. u. 3 órák a törvényszék tárgyaló termében végrehajtó Török Péter által megtartandó árverésen szükség esetére becsáron alól is elfog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték; az árverelő által letendő bánatpénz 76 frt.

A vételár 3 egyenlő részletben a

leütéstől számítva 15 nap nap, 2 hónap és 3 hónap alatt esedékes 6% kamatával a telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldötténnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876. évi junius hó 9-én tartott üléséköl.

BECSKE LAJOS, HEGEDŰS ISTVÁN, h. elnök. aljegyző. (1—3.)

3747. Arverési hirdetés.

1876. A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Hoffman József** örökösei részére alperes **Agoston János és neje Szathmári Jultánától** 6000 arft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 4003. sz. tjkvben bejegyzett s 6300

arfra becsült **Péterfia-utcai 861. sz. házas telek és 1 hold 1100 □ 81 Ondótló** szántó föld a megkísérlett első árverésen el nem kelvén, azok az ujabban kitűzött második határidőben folyó **1876-dik évi július hó 13-kán** d. u. 3 órák a törvényszék tárgyaló termében végrehajtó **MESZÁROS LÁSZLÓ** által megtartandó árverésen szükség esetére becsáron alól is el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték; az árverelő által letendő bánatpénz 630 arft.

A vételár 3 egyenlő részletben a leütéstől számítva 1, 3 és 2 hónap alatt esedékes 6% kamatával a telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldötténnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi május hó 12-én tartott üléséből.

BECSKE, **DIENES BARNÁ,** h. elnök. jegyző. (2—3.)

4875. 1876. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni ipar és kereskedelmi bank** részére alperes **Néhai Oláh Károly** hagyatékából és gyermekeitől 2740 arft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a debreczeni 2285. sz. telekjegyzőkönyvben A + 4015. sz. alatt bejegyzett s 800 arfra becsült **793 □ öl Sesta-kerti szőlő** a megkísértelt első árverésen el nem kelvén, az a kizűzött második határidőben folyó **1876-dik évi június 19-én d. u. 3 órakor** a trvszk tárgyaló termébe végrehajtó **TÖRÖK PÉTER** által megtartandó árverésen szükség esetére becsáron alól is el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték, az árverelők által letendő bánatpénz 80 frt.

A vételár 3 egyenlő részletben az első a leütést követő napon, a második és harmadik a leütéstől 2 és 4 hónap alatt esedékes 6 % kamattal a telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi Május hó 26-án tartott üléséből.

B E C S K E LAJOS,
h. elnök.

HEGEDŰS ISTVÁN,
(3—3.) aljegyző.

3514. 1876. sz. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni első ipar társulati bank** részére alperes **Tóth Endre és neje Oláh Eszter** 245 arft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 2253. és 3709. számú telekjegyzőkönyvben A + 4922. és 4923. h. r. sz. alatt bejegyzett együtt 800 arfra becsült összesen **1458 □ öl Tóczós-kerti szőlők** folyó **1876-dik évi június hó 30-dik**, szükség esetére **július hó 31-dik napján d. u. 3 órakor**, a törvényszék tárgyaló termébe végrehajtó **Kovács József** által megtartandó árverésen el fognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis 80 frt. az árveréni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe b a n a t p é n z ű l letendő.
2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatnak.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 15, 30 és 45 nap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ingatlanoknak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezeteni.
5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kizűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind azon jelzalogos hitelezők, kik nem e telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd **Ujvári István** által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnének, felhivatnak, hogy igénykereseteket ezen hirdetésny közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi Május hó 5-dik u a p j á n tartott üléséből.

HEGEDŰS ISTVÁN
(2—3.) aljegyző.

3494. 1876. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni első ipartársulati-bank** igazgatóságára alperes **Csetreki Bálint** 260 arft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a **Tépe** 54. számú telekjegyzőkönyvben A) 56, 381, 477, 665, 698, 943, 1162, 1384, 1455, és + 314, 1720, 1936. h. r. sz. alatt bejegyzett, **582 arft. 50** krra becsült ingatlanokból végrehajtást szenvedő **CSETRÉKI BÁLINT** illető fele rész folyó **1876-dik évi június hó 28-dik**, szükség esetére **július hó 28-dik** napján délelőtti 10 órakor, a **Tépe** község házánál a derecskei kir. Járásbíró-ság útján megtartandó árverésen el fognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis 58 frt. 25 kr. az árveréni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánat pénzül letendő.
2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül, vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatik.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 15—30—45 napok alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ingatlanoknak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezeteni.
5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kizűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind azon jelzalogos hitelezők, kik nem e telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett, ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd **BÉER KÁLMÁN** által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnének, felhivatnak, hogy igénykereseteket ezen hirdetésny közzétételé-

nek utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi Ápril hó 28-dik napján tartott üléséből.

HEGEDŰS ISTVÁN
(3—3.) aljegyző.

3332. 1876. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Simonyi Imre**, mint debreczen város polgármestere részére alperes **Kulcsár Jánosné Somogyi Sárától** 360 arft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 78-dik számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett **Czegléd-utcai 87. sorszámú ház és 4 hold 50 □ öl** külső földnek 900 arfra becsült fele része folyó **1876-dik évi június hó 28-dik napján d. u. 3 órakor** a törvényszék tárgyaló termébe b. végrehajtó **Mészáros László** által megtartandó árverésen el fognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis 90 frt. az árveréni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.
2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül, vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatnak.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számított 1, 2 és 3 hónap alatt, az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ház résznek a leütéstől 14 nap mulva, a külső földnek pedig **1876.** évi birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezeteni.
5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kizűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind azon jelzalogos hitelezők, kik nem e telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett, ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd **Kálmánchelyi Mór** által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnének, felhivatnak, hogy igénykereseteket ezen hirdetésny közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi Ápril hó 28-dik napján tartott üléséből.

D I E N E S BARNA,
(3—3.) jegyző.

2715.
1876.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Tóth Mihály** részére alperes **Szöllösi Gábor**tól 100 arft. tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a debreczeni 1142. számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett homok-utcai **2938-dik számú házaz telek** és kertnek 450 arfra becsült fele része folyó **1876-dik évi június hó 27-dik**, szűkség esetére **július hó 27-dik** napján d. u. 3 órakor, a törvényszék tárgyaló termében végrehajtó KOVÁCS JOZSEF által megtartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis 40 frt. az árverelni szándékozók által a kiköltött árverelő kezeihez bánat pénzül letendő.

2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsárnap felül vagy azon, a második árverési határnapon azonban becsárnap alól is el adatik.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 15, 30 és 45 nap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamatával fentírt telekkönyvi hatóságnál letétendő; a bánatpénz az utolsó részletbe, tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanok azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes befizetése után fog hivatalból kezeleztetni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459 §. ér-

telmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsárnap alól is el fog adatni.

Egyszermind azon jelzálogos hitelezők, kik nem e telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd **EMBER ISTVÁN** által fognak képviseltetni.

Azok pedig a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnek, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetésny közlésétől kezdve utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentírt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876. dik évi April hó 28. dik napján tartott üléséből.

HEGEDÜS ISTVÁN,

(3—3.) aljegyző.

Legjobb minőségű

száraz tűzfával, minden nemű épületfával, deszkával, lécczel és fa zsindeleyel — újabban az asztalos társulat **Ilomok-kerthi telkén berendezett raktárát**, — nagyban, vagy kicsinyben vásárlásra a legjutányosabb árak mellett a n. érdemű közönségnek ajánlja:

Polláczek Lipót.

4310.
1876.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Kis István**é **Lélek Zsuzsanna** részére alperes **Parti Istvántól** 300 arft. tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a debreczeni 1950. sz. tjkvben bejegyzet s hatvan-utcai **külvárosi 3346-dik számú házasteleknek** 600 arfra becsült fele része a megkísérelt első és második árverésen el nem kelvén, az a kitűzött újabb határidőben folyó **1876-dik évi Július 20-án** dn u. 3 órakor a törvényszék tárgyaló termébe végrehajtó **Mészáros László** által megtartandó árverésen szűkség esetére becsárnap alól is el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték; az árverelő által leteendő bánatpénz 60 frt.

A vételár 3 egyenlő részletben a leütéstől számítva 15 nap 2 hónap, és 4 hónap alatt esedékes 6% kamatával a telekkönyvi hatóságnál letétendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldötténel és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. tvrszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1876-dik évi Május hó 26-án. tartott üléséből.

BECSKE LAJOS,

h. elnök.

HEGEDÜS ISTVÁN,

(3—3.) aljegyző.

Tiszavidéki és arad-temesvári vasut.

MENETRFND 1876. é. máj. 15-től kezdve további intézkedésig.

I. Bécs és Budapestről Kassa felé.

	6. p.	6. p.	6. p.
Bécs ész.v. ind.	8 10 este	8 20 reg	
" áll.v. "	8 20 "	8 30 "	
Budapest "	7 30 reg	6 3 este	
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. "	3., 4. oszt.
Czegléd "	10 10 déle.	9 18 este	4—reg.
Szolnok "	11 15 "	10 26 éjjel	6 31 "
P.-Ladány "	1 53 déle.	1 52 "	12 31 du.
Debreczen "	3 50 "	4 30 reg.	3 54 du.
Nyiregyháza "	5 39 "	7 48 "	
Szerencs "	8 4 este	11 27 d. e.	
Miskolcz érk.	9 30 éjjel	1 5 d. n.	
		3., 4. o. érk.	
Miskolcz ind.		1 51 d. u.	6 45 reg.
Kassa érkezés		5 10 déle.	11 4 d. e.

IV. Kassáról Budapest és Bécs felé

	6. p.	6. p.	6. p.
Kassa indulás	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. "	1., 2., 3., 4. "
Miskolcz "	7 — "	1 41 d. u.	9 15 "
Szerencs "	8 42 "	4 14 "	(érl.)
Nyiregyh. "	10 43 déle.	7 17 este	
		3., 4. oszt.	
Debreczen "	12:8 lele.	10 2 éjjel	1 50 du.
P.-Ladány "	2 12 "	12 22 "	5 10 es.
Szolnok "	4 53 "	4 40 reg.	12 14 éjj.
Czegléd érk.	5 48 "	5 59 "	1 49 "
Budapest "	8 31 este	8 45 "	
Bécs áll.v. "	6 11 reg.	6 22 este	
" ész.v. "	6 24 "	6 34 "	

II. Bécsből s Pestről Arad s Temesvár felé.

	8 10 este	8 20 reg
Bécs áll.v. ind.	8 20 "	8 50 "
Budapest "	7 30 reg.	6 3 este
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. "
Czegléd "	10 10 déle.	9 — este
Szolnok "	11 5 "	10 7 éjjel
Mező-Tur "	12 13 d. u.	11 59 "
Canba "	2 3 déle.	2 55 reg.
Arad érkezés	3 35 "	5 35 "
" indulás	— "	6 — "
Vinga "	— "	7 18 "
Temesvár érk.	— "	8 50 "

V. Temesvár es Aradról Pest és Bécs féle

	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. "
Temesvár ind.	6 — "	6 — "
Vinga "	7 40 "	8 52 "
Arad érk.	— "	— "
" ind.	12 30 "	9 16 "
Canba "	2 10 "	11 42 éjjel
Mező-Tur "	3 39 "	2 14 "
Szolnok "	4 53 "	4 24 reg
Czegléd érk.	5 48 este	5 49 "
Budapest "	8 31 "	8 45 "
Bécs áll.v. "	6 11 reg.	6 22 este
" é. v. "	6 24 "	6 34 "

III. Bécs s Budapestről N.-Várad felé.

	8 10 este	8 20 reggel
Bécs északv. ind.	8 20 "	8 30 "
Budapest "	7 30 reggel	6 3 "
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. oszt.
Czegléd "	10 10 reggel	9 18 este
P.-Ladány "	2 22 d. u.	2 10 reggel
B.-Ujfalva "	3 22 "	3 42 "
N.-Várad érkezés	4 32 "	5 21 "

VI. N.-Váradról Budapest s Bécs felé

	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. oszt.
N.-Várad indulás	11 22 d. e.	9 — este
B.-Ujfalva "	12 28 d. u.	10 27 éjjel
P.-Ladány érk.	1 23 "	11 45 "
Czegléd "	5 48 "	5 59 reggel
Budapest "	8 31 este	8 45 "
Bécs állam.v. "	6 11 reggel	6 22 este
" é. v. "	6 24 "	6 34 "

Budapesti idő.
 A vonatok indulási ideje a Vaheszi állomásoktól, valamint azok csatlakozása Aradon, Csahán, Debreczenben, Kassán, Miskolczon N.-Váradon, Nyiregyháza, Szerencsen, Szolnokon és Temesváron a pályautakon kitűzött menetrendekből tudható meg.